

UZASADNIENIE

K. C. został oskarżony o to, że w dniu 28 lipca 2014 roku w Ł. uderzył H. R. pięścią w twarz i kopnął w nogę, czym spowodował u niej stłuczenie prawej stopy, ranę tłuczoną wargi dolnej ust, ubytek błony śluzowej wargi górnej ust i otarcia naskórka twarzy, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała inne niż określone w art. 156 § 1 k.k. trwające dłużej niż siedem dni tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi uznał oskarżonego K. C. za winnego tego, że w dniu 28 lipca 2014 roku w Ł. uderzył H. R. pięścią w twarz czym spowodował u niej ranę tłuczoną wargi dolnej ust, ubytek błony śluzowej wargi górnej ust i otarcia naskórka twarzy, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała inne niż określone w art. 156 § 1 k.k. trwające dłużej niż siedem dni tj. popełnienia przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd Rejonowy warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 4 lat oraz na podstawie art. 46 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej H. R. nawiązkę w wysokości 500 zł, a nadto orzekł o kosztach obrony i zastępstwa procesowego udzielonych odpowiednio oskarżonemu oraz oskarżycielce posiłkowej z urzędu oraz zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Wyrok Sądu Rejonowego został zaskarżony w całości apelacjami przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej.

Obrońca oskarżonego zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych, mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że oskarżony K. C. dopuścił się popełnienia przypisanego mu przestępstwa, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadka S. W. nie daje ku temu podstaw.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych, mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, że pokrzywdzona podjęła próbę obciążenia oskarżonego pogorszeniem wzroku w sytuacji, gdy biegła z zakresu okulistyki kategorycznie nie wykluczyła połączenia urazu z wystąpieniem znacznego pogorszenia wzroku pokrzywdzonej.

Podnosząc powyższy zarzut pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacje obrońcy oskarżonego oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej nie były zasadne.

Sąd I instancji prawidłowo zebrał materiał dowodowy, wnikliwie go rozważył, a swoje stanowisko właściwie uzasadnił i ustalił, iż pokrzywdzona w dniu 28 lipca 2014 roku na skutek działania oskarżonego doznała ustalonych obrażeń ciała skutkujących naruszeniem czynności narządu ciała i związanym z tym rozstrojem zdrowia trwającym dłużej niż siedem dni.

Odnosząc się do zawartego w apelacjach obrońcy i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej zarzutu błędnych ustaleń faktycznych należy stwierdzić, że Sąd pierwszej instancji dokonując tychże ustaleń oparł się na przeprowadzonych w

sprawie dowodach, które z dużą starannością ocenił. Ocena zgromadzonych dowodów jest pełna, logiczna i mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k.

Relacja pokrzywdzonej dotycząca faktu uderzenia jej przez oskarżonego pięścią w twarz została prawidłowo skonfrontowana z pozostałym materiałem dowodowym, w tym przede wszystkim dokumentacją lekarską oraz opinią biegłego lekarza na okoliczność stwierdzonych u pokrzywdzonej obrażeń ciała oraz możliwego mechanizmu ich powstania, a także z zeznaniami M. K..

Sąd Rejonowy słusznie uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego nieprzyznającego się do winy. Wyjaśnienia te były wyrazem chęci umniejszenia roli oskarżonego w zdarzeniu. Z jednej strony oskarżony zaprzeczał, aby uderzył pokrzywdzoną w twarz, z drugiej zaś przyznawał, że w wyniku szarpaniny z pokrzywdzoną leciała jej z twarzy krew, natomiast na rozprawie w dniu 15 maja 2015 roku nie zaprzeczył, że szarpnięciem pokrzywdzoną mógł uderzyć ją w twarz.

Próbował zatem przedstawić przebieg zdarzenia jako przypadkowe odniesienie przez pokrzywdzoną określonych obrażeń ciała.

W podobny sposób przedstawiała przebieg zdarzenia obecna konkubina oskarżonego S. W..

Wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania S. W. co do przypadkowego charakteru uderzenia pokrzywdzonej pozostawały w sprzeczności nie tylko z zeznaniami H. R., ale także z zeznaniami świadka M. K..

Sąd Rejonowy oceniając zeznania M. K. miał na uwadze fakt, iż w przeszłości ona również pozostawała w związku z oskarżonym. Dając wiarę jej zeznaniom Sąd Rejonowy wskazał nie tylko na konsekwencję w relacji przedstawianej w postępowaniu przygotowawczym i sądowym, zbieżność z zeznaniami pokrzywdzonej, ale także potwierdzenie, co do stwierdzonych u pokrzywdzonej obrażeń ciała, w dokumentacji lekarskiej.

Sąd Rejonowy przedstawił w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób logiczny powody, dla których nie uwzględnił zeznań pokrzywdzonej co do spowodowania u niej przez oskarżonego obrażeń nogi, a także powody dla czego nie podzielił opinii pokrzywdzonej o istnieniu związku przyczynowo - skutkowego pomiędzy uderzeniem pokrzywdzonej przez oskarżonego w dniu 28 lipca 2014 roku, a pogorszeniem się jej wzroku w lutym 2015 roku.

Eliminując z opisu czynu obrażenia nogi pokrzywdzonej Sąd Rejonowy wskazał na fakt, iż o tych obrażeniach nie wspominała ona składając zawiadomienie o przestępstwie w dniu 2 sierpnia 2014 roku oraz podczas wizyty lekarskiej w dniu 28 lipca 2014 roku.

Okoliczność ta skutkowałą brakiem możliwości przyjęcia ponad wszelką wątpliwość, iż zasinienie nogi stwierdzone u pokrzywdzonej podczas obdukcji lekarskiej w dniu 4 sierpnia 2014 roku zostało spowodowane przez oskarżonego podczas zdarzenia w dniu 28 lipca 2014 roku.

Opierając się na opinii biegłej z zakresu okulistyki Sąd Rejonowy prawidłowo także nie uwzględnił faktu pogorszenia wzroku pokrzywdzonej ze zdarzeniem z dnia 28 lipca 2014 roku. Biegła z zakresu okulistyki wskazała na trzy równorzędne możliwe przyczyny pogorszenia wzroku pokrzywdzonej tj. uraz, proces zapalny i naczyniowy udar. W trakcie opiniowania żadnej z tych przyczyn nie można było zdecydowanie ponad wszelką wątpliwość wykluczyć, ani potwierdzić. Nadto uderzenie w twarz przez oskarżonego zostało uznane przez biegłą jako bardzo mało prawdopodobna przyczyna pogorszenia jej wzroku.

Rzetelność opinii biegłej nie została w żaden sposób podważona w toku postępowania.

Z powyższych powodów Sąd Rejonowy trafnie nie powiązał pogorszenia wzroku pokrzywdzonej ze skutkami zdarzenia z dnia 28 listopada 2014 roku.

Oceny tej nie mogły zmienić dowody w postaci dokumentacji lekarskiej złożone przez pokrzywdzoną przed sądem odwoławczym, gdyż wynikał z nich jedynie fakt, że pokrzywdzona była leczona szpitalnie na oddziale okulistyki w

okresie od 9 lutego 2015 roku do 2 marca 2015 roku, a nadto pozostaje pod opieką poradni kardiologicznej od 19 marca 2015 roku.

Ocena zgromadzonych dowodów dokonana przez Sąd meriti mieści się w granicach uprawnień wynikających z art. 7 k.p.k. uwzględniając przy tym treść art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Tok rozumowania przedstawiony w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jest czytelny i poprawny logicznie, nie zawiera sprzeczności i dwuznaczności, zaś wywiedzione ostatecznie wnioski oparte zostały w całości na przesłankach wynikających z materiału dowodowego.

Sąd Rejonowy dokonując prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego przeprowadził wyczerpującą, pogłębioną analizę w płaszczyźnie wskazania na czym miało polegać jego bezprawne zachowanie trafnie kwalifikując je jako przestępstwo z art. 157 § 1 k.k.

Wymierzona K. C. kara 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz nawiązka na rzecz pokrzywdzonej w kwocie 500 zł nie mogą zostać uznane za rażąco surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Są one prawidłowe i adekwatne do winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu. Oskarżony działał bez racjonalnego powodu, pod wpływem alkoholu, a nadto był wcześniej karany.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Ponieważ koszty wynagrodzenia obrońcy z urzędu oraz pełnomocnika z urzędu nie zostały uiszczone w całości ani w części Sąd Okręgowy zasądził je na rzecz obrońcy oskarżonego oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej ze Skarbu Państwa ustalając ich wysokość na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 oraz § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1801).

Z uwagi na fakt, iż oskarżony ani oskarżycielka posiłkowa nie posiadają majątku ani stałego zatrudnienia, oskarżony utrzymuje się z niewysokiego zasiłku chorobowego, zaś oskarżycielka posiłkowa z niewysokiej renty Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego oraz oskarżycielkę posiłkową od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.